

Synopsis: Judas

door: J.N. Darby

Judas

Judas beschrijft de geschiedenis van de afval van de christenheid, van de vroegste beginselen af die in de gemeente zijn binnengeslopen om daar verderf te brengen tot op het oordeel erover bij de verschijning van de Heer. Het is ook een *morele* afval, waarbij de genade van onze God wordt veranderd in losbandigheid. In Johannes zijn personen van ons *uitgegaan* (1 Joh. 2:19); hier zijn bepaalde mensen *binnengeslopen* om verderf te zaaien. Het is een korte brief en het onderwijs dat hij bevat, wordt ons gegeven in de krachtige taal van de profeten, beknopt en bondig. Dit onderwijs is echter enorm belangrijk en heeft een betekenis die zeer ver reikt. Het kwaad dat te midden van de christenen is binnengeslopen, zal pas tot staan worden gebracht als het door het oordeel wordt tenietgedaan.

We hebben al eerder het verschil opgemerkt tussen de brief van Judas en de tweede brief van Petrus. Petrus spreekt over *zonde*, Judas over *afval*, dat wil zeggen: de gemeente verlaat haar oorspronkelijke toestand voor het aangezicht van God. Het onderwerp dat Judas behandelt is het *loslaten* van het allerheiligst geloof. Hij spreekt niet over uiterlijke afscheiding. Hij beschouwt de christenen als mensen die een godsdienst belijden en die oorspronkelijk trouw waren aan hun belijdenis. Bepaalde personen waren ongemerkt bij hen binnengeslopen. Zonder vrees weidden zij zichzelf bij de liefdemalen van de gelovigen. En wanneer de Heer zou komen te midden van *al* Zijn heiligen (zodat de gelovigen dan reeds opgenomen zijn), toch worden deze mensen nog beschouwd als behorend tot dezelfde groep belijders. Hij zegt immers: “(...) en te straffen alle goddelozen onder hen” (vs. 15 SV). Wel zullen zij op het ogenblik dat het oordeel komt openlijk in opstand zijn, maar het zijn mensen die eens deel uitmaakten van de christenheid. Het zijn werkelijk afvallige vijanden, die achtergebleven zijn voor het oordeel.

Als er in vers 19 staat: “Dezen zijn het die zich afscheiden”, wordt niet bedoeld dat zij zich openlijk afscheidden van de zichtbare gemeente; want Judas spreekt over hen terwijl zij in het midden van de gelovigen waren. Maar terwijl zij zich in de gemeente bevonden, zonderden zij zich af van de anderen alsof zij *voortreffelijker* waren, zoals de farizeeën dat deden onder de Joden. Judas duidt hen aan als mensen die

zich te midden van de christenen bevonden en zich als zodanig presenteerden. Het oordeel treft deze groep mensen; bij de opname van de gelovigen worden zij achtergelaten voor het oordeel.

Judas begint met te spreken over de trouw van God en de aard van Zijn zorg voor de heiligen. Dit komt overeen met het gebed van de Heer Jezus in Johannes 17. Zij waren geroepen, geliefd door God de Vader, en in Jezus Christus bewaard. Wat een prachtig getuigenis! Het verheerlijkt de genade van God. “Heilige Vader”, zei onze Heer, “bewaars hen”. En zo werden deze gelovigen geliefd in God de Vader, en in Jezus Christus bewaard (vs. 1). De apostel spreekt met het oog op degenen die het allerheiligst geloof prijsgaven; hij richt zich tot hen die *bewaard* werden.

Vers 3-4. Hij had het voornemen gehad hen te schrijven over het heil dat alle christenen gemeenschappelijk hebben. Maar hij merkte dat het nodig was hen te vermanen om vast te staan, om te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd. Want dat geloof werd bedorven doordat bepaalde mensen de rechten loochende van Christus als Heer en Meester. En doordat men de eigen wil de vrije teugel liet, misbruikte men de genade en veranderde die in het principe van losbandigheid. Dit zijn de twee elementen van het kwaad, die door deze werktuigen van Satan werden ingevoerd: de verwerping van het gezag van Christus (niet de belijdenis van Zijn naam), en het misbruiken van de genade om aan de eigen begeerten de vrije loop te kunnen laten. In beide gevallen bevrijdde men de menselijke wil van alles waardoor die in toom werd gehouden. Het woord “Meester” in vers 4 wijst op dit gezaghebbende karakter van God. Het is hier niet het gebruikelijke woord, maar het Griekse *despotes*, d.i. heerser of meester van een slaaf.

Nu het kwaad dat heimelijk was binnengeslopen is benoemd, laat de brief vervolgens aan de gelovigen zien dat het oordeel van God voltrokken wordt aan degenen die niet wandelen overeenkomstig de positie waarin zij oorspronkelijk waren gesteld. Het kwaad bestond niet slechts hierin dat bepaalde mensen bij hen waren binnengeslopen – op zichzelf was dit al ontzettend ernstig, omdat de werkzaamheid van de Heilige Geest onder de christenen daardoor werd belemmerd – maar uiteindelijk zou het hele getuigenis voor Gods

aangezicht, de hele gemeenschap die dit getuigenis droeg, in zo'n mate verdorven worden (zoals dit al het geval geweest was bij de Joden), dat het oordeel van God erover zou moeten komen.

Hier hebben wij het belangrijke beginsel van de ondergang van het getuigenis, dat God in de wereld heeft opgericht: het gaat ten onder door het bederf van de gemeenschap die het getuigenis moet hooghouden en de naam ervan draagt. Judas wijst op het morele bederf als kenmerk van de toestand van de belijders. Hij geeft dan twee voorbeelden van ondergang en van oordeel. In vers 5 noemt hij het voorbeeld van Israël, dat in de woestijn viel (met uitzondering van twee personen, Jozua en Kaleb). In vers 6 geeft hij het voorbeeld van de engelen, die hun oorspronkelijke staat niet bewaard hebben en daarom tot het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder de duisternis bewaard worden. Dit doet hem ook denken aan een ander geval: dat van Sodom en Gomorra, waar wij moreel verderf zien als oorzaak van het oordeel. De toestand waarin die steden verkeren, is hier op aarde een voortdurend getuigenis van het oordeel dat hen trof.

Vers 8. Deze goddeloze mensen, die de naam van christenen dragen, zijn slechts *dromers*; want de waarheid is niet in hen. De beide beginselen die wij hebben gezien, ontvouwen zich in hen: namelijk de verontreiniging van het vlees, en de minachting voor het gezag. Dit laatste wordt nog in een andere vorm openbaar: in het niet in toom houden van de tong, de eigen wil die zich openbaart in het kwaadspreken over hoogwaardigheidsbekleders. Terwijl – zoals de tekst zegt – de aartsengel Michaël daarentegen zelfs geen oordeel van lastering tegen de duivel durfde uitbrengen, maar zich beriep op het oordeel van God Zelf, met de ernst en de waardigheid van iemand die naar de wil van God handelde.

Vers 11. Vervolgens geeft Judas een opsomming van de drie soorten of kenmerken van het kwaad en van de vervreemding van God:

- Ten eerste: wat de natuur aangaat, de tegenstand die het vlees biedt tegen het getuigenis van God en tegen Zijn volk; de prikkel die deze vijandigheid aan de wil van het vlees geeft.
- Ten tweede: kerkelijk kwaad, het leren van dwaling voor loon, terwijl men heel goed weet dat die dwalingen in strijd zijn met de waarheid en gericht zijn tegen het volk van God.
- Ten derde: openlijk verzet, opstand tegen het gezag van God gemanifesteerd in Zijn ware koning en priester.

Vers 12-13. De personen die door de satan waren binnengebracht in de gemeente om het geestelijk leven te verstikken en te bewerken wat de Heilige Geest hier profetisch laat zien, bevonden zich te midden van de heiligen in de tijd dat Judas zijn brief schreef. Zij

namen deel aan de liefdemaaltijden, waarbij de gelovigen samenkwamen als uiting van hun broederlijke liefde. Deze mensen waren “vlekken” in die liefdemalen, en zij weidden zichzelf onbevreesd op de weidegronden van de gelovigen. Heel krachtig stelt de Heilige Geest hen aan de kaak. Zij waren tweemaal gestorven, dood van nature, en dood door hun afval. Zij waren zonder vrucht, want de vruchten die ze droegen verrotten, daar het niet de tijd ervoor was. Zij waren ontworteld en schuimden overal hun eigen schandelikheden op; het waren dwaalsterren voor wie de duisternis was weggelegd.

Vers 14-15. Vanouds had de Heilige Geest bij monde van Henoch het oordeel aangekondigd dat hen zou treffen. Hier zien wij een heel belangrijke kant van het onderwijs dat hier wordt gegeven: het kwaad dat bij de christenen was binnengeslopen, bleef bestaan en zou nog steeds aanwezig zijn als de Heer terugkeert om te oordelen. Hij zal met Zijn heilige tienduizenden komen om het oordeel uit te oefenen over alle goddeloze onder hen, om hun goddeloze daden en de goddeloze woorden die zij tegen Hem gesproken hebben. Steeds zou er een systeem van boosheid zijn, van de dagen der apostelen af totdat de Heer komt. Dit is een ernstig getuigenis van wat er gebeuren zou te midden van de christenen.

Het is heel opmerkelijk om te zien hoe de geïnspireerde schrijver de voorstanders van de bandeloosheid vereenzelvigt met de opstandigen die in de laatste dagen de voorwerpen zullen zijn van het oordeel. Het is dezelfde geest, hetzelfde werk van de vijand – hoewel voor het ogenblik nog in bedwang gehouden – dat zal rijpen voor het oordeel van God. O, arme gemeente! Het is echter niets anders dan de algemene ontwikkelingsgang van de geschiedenis van de mens. Er is alleen dit verschil: nu de genade God volkomen heeft geopenbaard, en de mens heeft verlost van de wet, zijn er slechts deze twee mogelijkheden: of men is heilig naar hart en ziel en men schept er behagen in te gehoorzamen aan de volmaakte wet van de vrijheid, of er is tuchteloosheid en openlijk verzet. Hierin is het spreekwoord waar, dat het bederf van het beste het allerergste bederf is.

Vers 16. Wij moeten nog hieraan toevoegen dat het bewonderen van mensen om er voordeel van te hebben, een andere kenmerkende trek is van deze afvalligen. Zij zien niet op tot God.

Vers 17-19. Nu hadden de apostelen de heiligen van tevoren al gewaarschuwd dat deze spotters zouden komen, die naar hun eigen goddeloze begeerten zouden wandelen, die zichzelf verheerlijkten, die de Geest niet hadden en dus natuurlijke mensen waren.

Vers 20vv. Er volgen praktische vermaningen voor hen die bewaard bleven. In overeenstemming met de kracht van het geestelijk leven en de kracht van de Heilige Geest, moesten zij zichzelf door genade opbouwen en zichzelf bewaren in de liefde van God. Het geloof is voor de christen het *allerheiligst* geloof. Hij heeft het lief *omdat* het allerheiligst is: het brengt hem in

betrekking en gemeenschap met God. Wat de gelovige te doen heeft in de smartelijke omstandigheden, waarover de apostel spreekt (in welke mate die zich ook ontwikkeld hebben), is zichzelf op te bouwen op dit allerheiligst geloof. Als ik gemeenschap heb met God, doe ik door genade mijn winst met de openbaringen van Zijn liefde. De christen heeft zijn eigen, bijzondere gedachtewereld, waarin hij zich beveiligd tegen het kwaad dat hem omringt. Zo groeit hij op in de kennis van God, van Wie niets hem kan scheiden. Het wordt hem steeds duidelijker wat zijn deel is, hoe het kwaad ook toeneemt. Zijn gemeenschap met God is in de Heilige Geest; hij bidt in de kracht van die Geest, die ook de band vormt tussen zijn ziel en God. Zijn gebeden zijn in overeenstemming met de innigheid van deze relatie en ze worden bezielde door het inzicht en de kracht die de Geest van God geeft.

Op die manier zouden de gelovigen zichzelf bewaren in het bewustzijn, de gemeenschap en het genot van Gods liefde. Ze bleven bewaard in Zijn liefde, terwijl ze hier beneden als vreemdelingen vertoefden. Maar als hun einddoel verwachtten zij de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus tot het eeuwige leven. Wanneer men ziet wat de vruchten zijn van het hart van de mens, beseft men wel dat het Zijn *barmhartigheid* moet zijn, die ons op die dag onberispelijk voor Zijn aangezicht zal stellen om eeuwig bij een God van heiligheid te leven. Ongetwijfeld is het Zijn onveranderlijke trouw, maar met het oog op zoveel boosheid denkt men eerder aan de *barmhartigheid* (vgl. wat Paulus onder soortgelijke omstandigheden zegt in 2 Tim. 1:16-18). De barmhartigheid heeft het verschil bewerkt tussen hen die vallen en hen die staan (zie Ex. 33:19). Wij moeten ook onderscheiden dat er zijn die misleid worden. Er zijn er die door anderen op een dwaalspoor zijn gebracht; en er zijn er ook in wie de begeerten van het verdorven hart werkzaam zijn. Waar wij dit laatste zien, moeten wij haat openbaren ten aanzien van alles wat van dit verderf getuigt, omdat het *onverdraaglijk* is.

De Geest van God brengt in deze brief niet de resultaten van de verlossing naar voren. Hij houdt Zich bezig met de listige plannen van de vijand, met diens pogingen om de werking van de menselijke wil te verbinden met de belijdenis van de genade van God. De vijand wil het verderf van de gemeente bewerken en de ondergang van de christenen, door hen op een weg te brengen die naar de afval en het oordeel leidt. Ons vertrouwen is echter gericht op God; en tot Hem richt de gewijde schrijver zich als hij zijn brief besluit, terwijl hij denkt aan de gelovigen aan wie hij schreef. Hem nu, zegt hij, die machtig is u te bewaren zonder dat u struikelt, en u onberispelijk voor Zijn heerlijkheid

te stellen met grote vreugde, de enige God, zij heerlijkheid, majesteit, kracht en macht!

Het is belangrijk aandachtig erop te letten hoe de Geest van God in de brieven van het N.T. spreekt over de kracht, die ons onberispelijk en voor iedere struikeling kan bewaren; zodat alleen al de gedachte aan zonde nooit te verontschuldigen is. Het is niet zo dat het vlees niet in ons is, maar aangezien de Heilige Geest werkzaam is in de nieuwe mens, is het nooit *noodzakelijk* dat het vlees werkt of dat het ons leven beheerst (vgl. 1 Thess. 5:22). Wij zijn verenigd met Christus. *Hij* vertegenwoordigt ons voor het aangezicht van God. *Hij* is onze gerechtigheid. Maar Hij, die in volmaaktheid onze gerechtigheid is, is tevens ons *leven*. Zodoende streeft de Geest naar de openbaring van dezelfde volmaaktheid in ons dagelijks leven. “*Wie zegt dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft*” (1 Joh. 2:6). De Heer zegt ook: “*Weest gij dan volmaakt, zoals uw hemelse Vader volmaakt is*” (Matt. 5:48).

Hierin kunnen wij vorderingen maken. De opgestane Christus is de bron van dit leven in ons; dit leven stroomt weer terug naar de bron ervan. Het houdt de opgestane en verheerlijkte Christus, aan Wie wij in de heerlijkheid gelijk zullen zijn, als ons voorbeeld en einddoel voor ogen. Maar de uitwerking daarvan is dat wij geen ánder doel hebben: “(...) één ding doe ik” (Fil. 3:14). In welke mate wij dit ook verwerklijken, de drijfveer is altijd volmaakt. Het vlees heeft als drijfveer geen enkele plaats, en in deze zin zijn wij onberispelijk.

Daar nu Christus onze gerechtigheid, ons *leven* is, verbindt de Geest hier ons leven met het uiteindelijke resultaat van een onberispelijke plaats voor Gods aangezicht. Het geweten erkent door genade dat volstreekte volmaaktheid ons deel is, omdat Christus onze gerechtigheid is. Maar de ziel die zich hierover verheugt voor het aangezicht van God, is zich ervan bewust één te zijn met Hem. Zij zoekt daarom die volmaaktheid te verwerklijken in overeenstemming met de kracht van de Geest, die ons zo met het Hoofd heeft verenigd. Hem die dit tot stand kan brengen en ons kan bewaren zonder dat wij struikelen, kent onze brief alle heerlijkheid, majesteit, kracht en macht toe, vóór alle eeuwen, en nu, en tot in alle eeuwigheid.

Het is bijzonder treffend in de brief van Judas, dat hij het verval in de gemeente nagaat. Hij begint met bepaalde mensen die zijn binnengeslopen, en gaat door tot het uiteindelijke oordeel over de gemeente. Hij laat daarbij tegelijkertijd zien dat het kwaad niet in zijn loop wordt gestuit, maar doorgaat – in verschillende fasen – tot die dag.

